

воспитанности будущих офицеров службы спасения, что подтверждает эффективность предложенных педагогических условий.

Ключевые слова: гражданское воспитание, гражданская воспитанность, будущие офицеры службы спасения, программа исследования, методика исследования, эксперимент, критерии.

Velykyj Y. B.

METHODS AND RESULTS OF EXPERIMENTAL STUDY OF CIVIC EDUCATION
OF FUTURE RESCUE OFFICERS

On the basis of the analysis it is identified that insufficient attention is paid to the scientific and methodological support of a civic education and methods of studying civil education of future professionals. The pilot studies program and methodological card of pilot study organization is represented.

The state of civil education practice of future rescue officers is investigated according to the levels of formation of motivation, knowledges, values, situational and reflective components of civic upbringing.

According to the theoretical substantiation of the methods and procedures, the methodical map of the pilot study was developed. During the questionnaire, the method of comparing the answers of the respondents (teachers and students) was used.

It is highlighted that over the period of educational experiment the active pedagogic factors such as scientific-methodical provision of civic education, the conception of civil education of future rescue officers, the complex of educational activities aimed at enhancement of civil education of future rescue officers (clubs, groups, excursions, training, studio of acting) were used. It is noted that a voluntary practice was recognized as an effective form of civic education.

According to the educational experiment results the positive dynamics of the levels of development of civil education of future rescue officers is established; it is proved the effectiveness of the proposed pedagogical conditions.

Key words: civic education, future rescue officers, program of research, methods of research, experiment, criteria.

Рецензент: Кузьменко Ю.В.

УДК 613:37-053.5

Горобець І. А.*

ТЕОРЕТИЧНІ ПІДХОДИ НАУКОВЦІВ ДО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ «ЗДОРОВ'Я»

У статті проаналізовано психолого-педагогічну літературу та дослідження зарубіжних і вітчизняних науковців щодо сутності поняття «здоров'я»; визначено складові здоров'я людини; розкрито зміст державних документів і законодавчих актів щодо охорони здоров'я.

Висвітлено цілісний погляд на здоров'я як феномен, що інтегрує чотири сфери здоров'я – фізичну, психічну (розумову), соціальну та духовну. Усі ці складові невід'ємні одна від одної, діють одночасно, а їх інтегрований вплив визначає стан здоров'я. Тому здоров'я розглядається не лише як ресурс, а як мета життя.

Ключові слова: здоров'я, фізичне, соціальне, психічне, духовне здоров'я.

У сучасному суспільстві, побудованому на гуманістичних і демократичних засадах, здоров'я людини є вищою цінністю. Погіршення стану здоров'я людства відбувається на фоні напруженої санітарно-епідемічної ситуації в країні, забруднення довкілля, зниження життєвого рівня багатьох сімей, недостатньої медичної допомоги, нездорового індивідуального способу життя.

Питанням здорового способу життя приділяли увагу багато відомих вітчизняних і зарубіжних науковців-педагогів, психологів, валеологів, серед яких – Л. Виготський,

*© Горобець І. А.

Я. Коменський, П. Лесгафт, В. Сухомлинський, Н. Оксеньчук, Н. Зимівець, В. Шахрай, О. Вакуленко, Т. Бойченко та інші.

Сучасним дослідженням проблем формування здорового способу життя в Україні властивий різноаспектний підхід. Філософський та соціальний аспект формування здорового способу життя дітей і молоді відображено у працях А. Бойко, Н. Гундарова, В. Крюкова, Ю. Лісицина, О. Сахно, Л. Суценок; медико-біологічний аспект розроблено в дослідженнях М. Амосова, Н. Борисенко, В. Єренкова, А. Мартиненко, А. Хрипкової. У наукових працях Є. Буліча, Т. Бойченко, М. Гамезо, І. Медчука, В. Оржеховської, С. Рубінштейна, С. Свириденко, С. Юрочкиної висвітлюється психолого-педагогічний аспект формування здорового способу життя особистості.

Мета статті – проаналізувати основні підходи науковців до визначення сутності поняття «здоров'я».

Збереження здоров'я дітей в Україні є актуальною проблемою сьогодення. Насамперед слід зазначити, що право громадян на здоров'я забезпечується Конституцією України – основним законом і гарантом їх прав. Вивчення Конституції України свідчить про те, що здоров'я людини в Україні розглядається як одне з найголовніших немайнових благ особи. Статтею 3 Конституції України здоров'я людини, як і її життя, особиста честь і гідність, недоторканність і безпека визначено найвищою соціальною цінністю. Згідно зі статтею 49 Конституції України кожен має право на охорону здоров'я [4].

У статті 3 Основ законодавства України про охорону здоров'я [4] визначено, що цей документ після Конституції є другим за юридичною вагою правовим актом у цій сфері, здоров'я визначається як стан повного фізичного, душевного й соціального благополуччя, а не тільки відсутність хвороб і фізичних дефектів. Таким чином, у національне законодавство України практично імплементовано визначення здоров'я, прийняте Всесвітньою організацією охорони здоров'я (ВООЗ). Слід наголосити, що Основи законодавства України про охорону здоров'я не лише дають визначення понять, змісту права на охорону здоров'я та його принципів, а й водночас установлюють певні обов'язки для суспільства, держави та особистості.

Основні підходи до формування здорового способу життя та зміцнення здоров'я визначено Державною програмою «Діти України», де наголошується, що здоров'я молодого покоління – це інтегративний показник суспільного розвитку, могутній чинник впливу на економічний і культурний потенціал країни. У науковій і методичній літературі здоровий спосіб життя визначається як комплекс оздоровчих заходів, що забезпечує гармонійний розвиток і зміцнення здоров'я людини [6].

Незважаючи на надзвичайну цінність феномену «здоров'я», нині немає єдиного наукового визначення цього поняття.

Комплексне визначення терміна «здоров'я» представлено в «Тлумачному словнику психологічних і психоаналітичних термінів»: це «відносно стійкий стан, в якому особистість добре адаптована, зберігає інтерес до життя і досягає самореалізації» [7, с. 28].

Найперше визначення поняття здоров'я, зроблене Алкмеоном, має своїх прихильників і сьогодні: «Здоров'я є гармонією протилежно спрямованих сил» [10, с. 17]. Цицерон схарактеризував здоров'я як правильне співвідношення різних духовних станів. Згідно з К. Ясперсом психіатри розглядають здоров'я як здатність реалізувати «природний уроджений потенціал людського покликання» [там само].

К. Роджерс трактує здорову людину як рухливу, відкриту, а не як таку, що постійно використовує захисні реакції. Оптимально актуалізуючись, така людина постійно живе в кожен новий момент життя. Ця людина добре пристосовується до мінливих умов, терпляча до інших, емоційна і рефлексивна [10].

І. Брехман підкреслює, що здоров'я – це не відсутність хвороб, а фізична, соціальна і психологічна гармонія людини, доброзичливі відносини з іншими людьми,

з природою і самим собою [3]. Згідно з визначенням І. Брехмана «здоров'я людини – це здатність зберігати відповідну до віку стійкість в умовах різних змін кількісних і якісних параметрів триєдиного джерела сенсорної, вербальної і структурної інформації» [3, с. 234].

Розуміння здоров'я як стану рівноваги, балансу між адаптаційними можливостями (потенціал здоров'я) людини й умовами середовища запропонував академік В. Петленко.

І. Гундарев і В. Палеський зазначають: «При визначенні здоров'я варто зважати на думку, що здоров'я і хвороба не співвідносяться між собою за принципом дихотомії: або є, або немає; або людина хвора, або людина здорова. Здоров'я виникає як життєвий континуум від 0 до 1, на якому воно наявне завжди, хоча й у різній кількості. Навіть у важкохворого є певна кількість здоров'я, хоча його дуже мало. Абсолютно повна втрата здоров'я рівнозначна смерті» [2, с. 27].

В. Сухомлинський чільне місце відводить здоров'ю дітей. У його Павлівській школі вся робота настільки взаємопов'язана, одне впливає з іншого, що навіть важко розділити. «В антропометричній і холистичній за методологією концепції В. Сухомлинського питання здоров'я дітей є наскрізним й всезагальним» [7, с. 4].

Збереження й зміцнення здоров'я дітей педагог сприймав як найважливіший аспект практичної діяльності всіх педагогів школи. У своїх працях новатор розглядає не лише фізичне, а й психічне, розумове здоров'я дитини. У своїх працях педагог «не ототожнював здоров'я дитини з фізичним вихованням, а розглядав останнє як похідне від здоров'я» [там само].

Г. Апанасенко вказує на таке: розглядаючи людину як біоенергоінформаційну систему, що характеризується пірамідальною будовою підсистем, до яких належать тіло, психіка і духовний елемент, поняття здоров'я розглядається як гармонійність такої системи. Порушення на будь-якому рівні відбиваються на стійкості всієї системи [1].

За словами У. Каргемазева, здоров'я – це стан, що дозволяє людині відправляти найбільшу кількість видоспецифічних функцій при найбільш економічному режимі» [10, с. 17]. Автор звертає увагу на те, що подекуди, прагнучи до стислості, дослідники визначають здоров'я як «відсутність хвороби».

Ю. Лісицин розкриває здоров'я людини як гармонійну єдність біологічних і соціальних якостей, зумовлених вродженими і набутими біологічними і соціальними впливами [6]. Учений зазначає: «Можна дійти висновку, що здоров'я – щось більше, ніж відсутність хвороб і ушкоджень, це – можливість повноцінно працювати, відпочивати, словом, виконувати властиві людині функції, вільно, радісно жити» [6, с. 13].

Р. Баєвський визначає здоров'я як можливість організму людини адаптуватися до змін навколишнього середовища, взаємодіючи з ним вільно, на основі біологічної, психологічної та соціальної сутності людини [2].

Історія розвитку знань про здоров'я нараховує понад дві тисячі років, однак розуміння його як нормального стану організму відбулося лише в середині минулого століття, коли ВООЗ 1948 року визначила поняття здоров'я як стан фізичного, духовного та соціального благополуччя.

Новий методологічний підхід до визначення сутності поняття «здоров'я» і принципів здорового способу життя вперше було розглянуто в монографії Г. Щедріної, яка розкрила змістову характеристику категорії «здоров'я» та здійснила глибокий аналіз складових компонентів. Науковець зазначає, що здоров'я – це «цілісний, багатогранний, динамічний стан, що розвивається в процесі реалізації генетичного потенціалу, в умовах конкретного соціального та екологічного середовища, а також є станом, що дозволить людині різноманітним чином здійснювати свої біологічні та соціальні функції» [14, с. 135].

Сучасна наука доводить, що здоров'я людини є досить складним феноменом глобального значення, який розглядається як філософська, соціальна, економічна, біологічна, медична категорії, як індивідуальна й суспільна цінність, явище системного

характеру, динамічне, що постійно взаємодіє з навколишнім середовищем, яке своєю чергою систематично змінюється [9].

Нами проаналізовано погляди сучасних авторів (Н. Агаджанян, Ш. Амонашвілі, Р. Баєвський, В. Каргаполов, В. Касаткін, М. Лазарєв, Н. Ожеван та ін.) на сутність поняття «здоров'я», які визначають його як один із найважливіших компонентів людського благополуччя, щастя, як одне з невід'ємних прав людини, як умову успішного соціального й економічного розвитку будь-якої країни.

Більш широко розглядає феномен здоров'я М. Сентизова, визначаючи теоретико-методологічні засади формування й розвитку здорової особистості. Зокрема вона зауважує, що здоров'я – це цілісний фізичний, інтелектуальний, моральний стан особистості, її морально-вольових, ціннісно-мотиваційних настанов, що сприяють підвищенню рівня функціонального стану організму в цілому. З огляду на це, фактором і умовою розвитку здорової особистості є здоров'язбережне середовище в освітньому просторі навчального закладу, де мають створюватися умови, що забезпечать оптимальний для гармонійного, інтелектуального, фізичного, духовно-морального розвитку особистості суб'єктів педагогічного процесу психологічний клімат, формування в них потреби в питаннях цінності здоров'я й у здоровому образі життя [11].

Значущим є твердження професора О. Сухомлинської, яка зазначила: «...сьогодні здоров'я – не лише медична, соціальна, дослідницька проблема, а й духовне поле людини, що весь час розширюється за рахунок біоенергетики, космоенергетики, езотерики, екзосенсорики та інших нових наук, які, як би ми до них не ставилися, також зі своїх позицій переймаються питанням здоров'я людини» [10, с. 3].

Сучасна освіта опікується здоров'ям дітей. Саме в освітньому середовищі перетинаються, розвиваються, набувають більш складної структури всі складові здоров'я.

Державна програма «Діти України» виділяє такі аспекти здоров'я: фізичний, психічний, соціальний та духовний.

Під фізичним (соматичним) здоров'ям розуміємо рівень зростання, розвиток і поточний стан функціональних можливостей органів та систем організму.

Психічне здоров'я (психологічний комфорт) – відповідність когнітивної діяльності календарному віку, розвиненість довільних психічних процесів, наявність саморегуляції; наявність адекватних позитивних емоцій; відсутність акцентуацій характеру та шкідливих звичок [9, с. 28].

Один із засновників сучасної соціальної психіатрії, фундаторів радянської психіатричної школи, видатний учений-психіатр, професор Д. Мелехов розглядає людину цілісно, у всій повноті її фізичних, психічних і духовних проявів, як духовну особистість [12]. Відповідно до персоналістичної антропології він розуміє особистісну духовну сферу як таку, що домінує і перебуває в певних взаємовідносинах із душевною та біологічною. Духовність – норма людського життя, що виявляється у свідомості та волі, одухотвореності всіх аспектів людської психіки: емоційна сторона набуває прагнення до краси, воля – прагнення до безкорисливих учинків, розум – прагнення до ідеальності. В єдності та рівновазі всіх складових – духу, душі та тіла – людської природи полягає справжнє здоров'я людської особистості, основа цілісності нашого «Я» [12].

Духовна (душевна) складова – пріоритетність загальноосвітніх цінностей; наявність позитивного ідеалу відповідно до національних і духовних традицій, працелюбності, доброчинності, відчуття прекрасного в житті, природі, мистецтві. Духовне здоров'я можна визначити як спроможність особистості регулювати своє життя і свою діяльність згідно з гуманістичними ідеалами, які виробило людство в процесі історичного розвитку. Саме духовне здоров'я є визначальним у ставленні людини до себе, до інших, до суспільства і є пріоритетним в ієрархії аспектів здоров'я [9, с. 28-29].

Духовне здоров'я Н. Малярчук розуміє не лише як максимальний рівень самореалізації особистості, що характеризується автономністю, почуттям прекрасного, альтруїзмом, турботою про досягнення щастя, благополуччя і здоров'я для себе й для людей, які оточують, прийняттям відповідальності за долю світу, а також особливим напруженням, пов'язаним із потенційним сенсом і цінностями, які вимагають здійснення вищого призначення людини [7].

Проблемі духовності й духовного зцілення приділяється особлива увага. Дедалі частіше вчені отримують докази того, що існує пряма залежність між духовністю і фізичним здоров'ям, між думками людини та її долею. Рівень духовного розвитку людини, впливаючи на її характер і спосіб мислення, а далі й на інформаційно-енергетичні структури, визначає фізіологічні функції організму [8].

Соціальне здоров'я в широкому розумінні – це стан сукупного фізичного, психічного, соціального, духовно-морального і репродуктивного здоров'я населення, що зазвичай фіксується у відповідних статистичних даних. Надзвичайно важливою є здатність населення об'єктивно оцінювати свій стан і вживати заходів для його поліпшення [8, с. 16].

Значущим, на нашу думку, є визначення сутності поняття «соціальне здоров'я» Г. Апанасенко, яка зазначає, що соціальне здоров'я – це функціонування особистості як повноправного члена суспільства, її безконфліктна взаємодія з навколишнім світом, доброзичливі взаємини в колективі, у сім'ї, суспільстві [1].

І. Журавльова розглядає соціальне здоров'я як феномен гармонійного спілкування людини з соціальним середовищем, ставлення до себе та свого місця в соціальній структурі, який зумовлює її життєздатність, оптимальність функціонування в соціальному середовищі [12].

Оптимальне функціонування здорового організму людини виявляється не лише у відсутності ознак захворювання, але й у повному духовному, фізичному, розумовому та соціальному добробуті, гармонійному розвитку фізичних і духовних сил, у принципах єдності, саморегулювання та гармонійної взаємодії всіх органів і систем. Психічне здоров'я – це індивідуальні особливості психічних процесів і властивостей людини, його рівень характеризується психологічними показниками у сферах емоцій, волі, мислення, інтелекту. Духовне ж здоров'я залежить від духовного світу особистості, зокрема складових духовної культури людства – освіти, науки, мистецтва, релігії, моралі, етики. Моральний рівень індивідуального здоров'я характеризується соціально-духовними показниками, до яких належать цільові установки, моральні цінності, ідеали, рівень домагань і реалізації потреб, ступінь визнання і потрібності тощо. Свідомість людини, її ментальність, життєва самоідентифікація, ставлення до сенсу життя, оцінювання реалізації власних здібностей і можливостей у контексті власних ідеалів і світогляду зумовлюють стан духовного здоров'я індивіда [12].

Усі аспекти здоров'я людини мають розглядатися у взаємозв'язку. Ще стародавня медицина та культура приділяли увагу такій системі виховання, в якій поєдналися б усі аспекти здоров'я.

Таким чином, проаналізувавши різні підходи вчених до визначення поняття здоров'я, можна його трактувати як інтеграційний феномен, що відображається в чотирьох сферах – фізичній, психічній, соціальній і духовній. Усі ці складові невід'ємні одна від одної, тісно взаємопов'язані, діють одночасно, а їхній інтегрований вплив визначає стан здоров'я людини. Тому здоров'я людини розглядається не лише як ресурс, а і як мета життя.

Перспективи подальших наукових розвідок у цьому напрямку полягають у висвітленні форм і методів формування культури здоров'я молодших школярів у національній системі освіти.

Література:

1. Апанасенко Г. А. Валеология: имеет ли она право на самостоятельное существование? / Г. А. Апанасенко // Валеология. – 1996. – № 2. – С. 9-14.
2. Баевский Р. М. Донозологическая диагностика в оценке состояния здоровья / Р. М. Баевский, А. П. Берсенева // Валеология: Диагностика, средства и практика обеспечения здоровья. – СПб, 1993. – С. 33-48.
3. Брехман И. И. Валеология – наука о здоровье / И. И. Брехман. – М., 1990. – 234 с.
4. Конституція України : Закон України № 2222-IV від 08.12.2004, № 2952-VI від 01.02.2011, № 586-VII від 19.09.2013В р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/254к/96-вр>.
5. Кудрявцева Е. Н. Здоровье человека: проблемы, суждения / Е. Н. Кудрявцева // Вопросы философии. – 1987. – № 12. – С. 10-12.
6. Лисицын Ю. П. Слово о здоровье / Ю. П. Лисицын. – М., 1986. – 192 с.
7. Малярчук Н. Н. Теоретические аспекты проблемы смысла жизни человека / Н. Н. Малярчук. – [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://lifekeys.jinonet.ru/Smysl/styd.htm>.
8. Міхійенко О. І. Формування культури здоров'я населення як нагальна потреба сучасності / О. І. Міхійенко // Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології. – 2010. – № 1 (3). – С. 82-92.
9. Оржеховська В. М. Формування здорового способу життя: стратегія розвитку / В. М. Оржеховська // Науковий світ. – 2008. – Вип. 10. – С. 28-29.
10. Сухомлинська О. В. Думки В. О. Сухомлинського про здоров'я дітей в історичній перспективі / О. В. Сухомлинська // Рідна школа. – 2012 р. – № 7. – С. 3-7.
11. Сентизова М. И. Педагогическое обеспечение подготовки будущих учителей к здоровьесберегающей деятельности : автореф. дисс. ... канд. пед. наук : 13.00.01 / М. И. Сентизова. – Якутск, 2008. – 20 с.
12. Фера О. В. Особливості удосконалення регіональних показників громадського здоров'я населення ендемічного регіону / О. В. Фера, Д. В. Данко // Східноєвропейський журнал громадського здоров'я. – 2010. – № 1 (9). – С. 12-14.
13. Шкуркіна В. М. Формування соціального здоров'я особистості в освітньому просторі / В. М. Шкуркіна // Шлях освіти. – 2005. – № 3. – С. 15-19.
14. Щедрина А. Г. Онтогенез и теория здоровья / А. Г. Щедрина. – Новосибирск : Наука. Сиб. отд-ние, 1989. – 136 с.

Горобець І. А.

ТЕОРЕТИЧЕСКИЕ ПОДХОДЫ УЧЕНЫХ К ОПРЕДЕЛЕНИЮ ПОНЯТИЯ «ЗДОРОВЬЕ»

В статье проанализирована психолого-педагогическая литература и исследования зарубежных и отечественных ученых относительно сущности научного понятия «здоровье»; определены составляющие здоровья человека; раскрыто содержание государственных документов и законодательных актов относительно охраны здоровья.

Выяснено, что мировая наука предполагает целостный взгляд на здоровье как на феномен, интегрирующий четыре сферы здоровья – физическую, психическую (умственную), социальную и духовную. Все эти составляющие неотъемлемы друг от друга, действуют одновременно, а их интегрированное влияние определяет состояние здоровья человека. Поэтому здоровье рассматривается не только как ресурс, а и как цель жизни.

Ключевые слова: здоровье, физическое, социальное, психическое, духовное здоровье.

Horobets I. A.

THEORETICAL APPROACHES OF SCIENTISTS TO THE DEFINITION OF THE CONCEPT «HEALTH»

In the article it is conducted the analysis of psychological and pedagogical literature and researches of foreign and native scientists which studied and analyzed the essence of scientific concept «health»; it is identified its components. It is analyzed points of view of modern authors on the essence of the concept «health» and this phenomenon it is identified as one of the most important components of human welfare, happiness as one of the integral human's rights, as a conditional of successful social and economic development of any country. It is proved that human's health is enough complex phenomenon of global

importance, which is considered as philosophy, social, economic, biological, medical categories as individual and social value and the systemic nature of the phenomenon, dynamic which constantly interacts with the environment, that in turn changes systematically. It is reflected that world science provides for an integral view on the health as a phenomenon that integrates at least four areas of health: physical, psychical (mental), social and spiritual. All this components are inseparable from each other acts simultaneously and their integral influence determinates the state of health. That's why the health is considered not only as a resource but as the aim of life. It is exposed the optimal functioning of healthy human body appears not only because of the lack of symptoms of a disease, but with full spiritual, physical, mental and social welfare, the harmony of development physical and spiritual forces, principles of unity, self-regulation and harmonious interaction of all organs and systems.

Key words: health, physical, social, psychical, spiritual health.

Рецензент: Жорова І.Я.

УДК 37.037

Петько Л. В.*

ЕСТЕТИЧНІ ПРІОРИТЕТИ СТУДЕНТІВ ТА ВИХОВАННЯ ЕСТЕТИЧНОЇ КУЛЬТУРИ МАЙБУТНІХ ХОРЕОГРАФІВ

Наголошується про необхідності виховання естетичної культури у сучасного студентства. Естетична культура розглядається автором як складне психолого-педагогічне явище, яке охоплює всі сфери буття людини, розвитку і виховання студентської молоді. Розглянуто розвиток естетичної культури студентів з позицій професійного вибору шляхом експерименту, до якого було залучено студентів шести факультетів університету. З'ясовано, що у процесі навчання в умовах університетського навчально-виховного середовища у студентів формується мотивація і потреби щодо залучення до світу мистецтва. Визначено основні фактори, які впливають на «пробудження» студентів до прекрасного. На прикладі виховання естетичної культури у майбутніх хореографів доведено, що у цьому процесі відбувається і полікультурне виховання особистості.

Ключові слова: естетичне виховання, естетична культура, особистість, студент, студенти-хореографи, університет.

Американський економіст Джон Галбрейт (Galbraith) в своїй роботі «Нове індустріальне суспільство» [15] висловив думку стосовно необхідності захисту державою естетичних цінностей, наголошуючи, що твір мистецтва є формою самовираження окремої особистості, але важливі види мистецтва можуть розвиватися тільки у межах організуючого начала.

Відтак, посилаючись на отримані дані [12], можна засвідчити, що в Україні створено театри у 25 містах, причому кількість театральних колективів різна. Так, у Вінниці працює – 2 театри, Запоріжжі – 5, Кам'янському – 1, Кривому Розі – 3, Маріуполі – 1, Миколаєві – 3, Луцьку – 2, Полтаві – 2, Рівному – 2, Северодонецьку – 1, Тернополі – 2, Ужгороді – 2, Харкові – 8, Хмельницькому – 2, Черкасах – 2, Чернівцях – 1, Білій Церкві – 1, Дніпродзержинську – 1, Кропивницькому – 3, Мукачеві – 1, Ніжині – 1, Сумах – 2, Житомирі – 2, Чернігіві – 3. Причому, лідерство займають Київ – 17 театрів, Одеса – 11, Львів – 9, Дніпро – 8 і Харків – 8, тобто, міста-мільйонники.

За таких умов, слід враховувати, що в кожному обласному центрі функціонує не менш як одна театральна труппа, місія якої нести мистецтво в маси, виховання художньої культури особистості.

Мета статті – акцентувати на необхідності виховання естетичної культури у сучасного студентства.

*© Петько Л. В.